

Utbildar vi några nationalekonomer?

Ett helt nummer av *Ekonomiskt Debatt* ägnades för drygt ett år sedan åt en diskussion av ekonomernas roll i den ekonomisk-politiska beslutsprocessen och Villy Bergström frågade sig i en ledarkommentar om vi ger nationalekonomerna en adekvat utbildning. Jag menar att vi nu, bl a mot bakgrund av den sk AU-utredningens nyutkomna betänkande (Arbetsgruppen för översyn av administrativt och ekonomiskt inriktad utbildning i högskolan!), kan skärpa frågeställningen till att gälla frågan om vi överhuvud taget utbildar några nationalekonomer.

Redan idag finns det, med undantag för Umeå universitet och Handelshögskolan i Stockholm, inget universitet som inom ramen för det ordinarie linjeutbudet ger en obligatorisk samhällsekonomisk skolning som överstiger en termins studier i nationalekonomi. Till detta skall läggas det faktum att utbildningen i företagsekonomi i allt större utsträckning kommit att fyllas med sk "mjuka element". Dessa kan i och för sig vara värdefulla, men bristen på folk med basfärdigheter som redovisning, finansiering och kostnads- och intäktsanalys torde snart bli kännbar.

Det förslag som AU-utredningen lägger fram efter några års tankemöda är i ovan skisserade avseenden otillfredsställande. Ämnen som nationalekonomi och statistik riskerar att reduceras till orienteringsämnen. Om jag läst utredningen rätt kan man genomgå en ekonomutbild-

ning på 140 poäng utan att stöta på mera nationalekonomi och statistik än vad som svarar mot litet drygt en termins studier. Det skall i sanningens namn tilläggas, att det finns varianter inom såväl ekonomlinjen och förvaltningslinjen där det samhällsekonomiska innehållet förefaller att vara något mera omfattande, men graden av konkretion i utredningens förslag möjliggör inte någon exakt bedömning på denna punkt.

Utän tvekan innebär ett okritiskt accepterande av utredningens förslag öppnbara faror för den framtida samhällsekonomiska forskningen och yrkesmässiga kompetensen. Redan idag ropas det efter samhällsekonomiska bedömningar så snart ett beslut skall fattas inom såväl statlig som privat sektor. När dessa hänsyn preciseras blir man ofta utomordentligt häpen över vad man anser vara samhällsekonomiska överväganden.

Den nationalekonomiska professionen har varit företräd i utredningen och vi har naturligtvis möjligheter att i vanlig ordning deltaga i remissbehandlingen av utredningsförslaget, men med tanke på det liggande förslagets brister i ovan nämnda avseenden är det på sin plats att för en gångs skull fundera kring mer offensiva vagar att påverka det slutliga beslutet. Annars riskerar svensk nationalekonomi och samhällsekonomisk kompetens att definitivt hamna i internationellt bakvatten.

Karl-Gustaf Löfgren